



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 150/04-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Š. N., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., CSc., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 23 Cob 124/02-140 z 23. mája 2002, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 20/2002 a jeho uznesením sp. zn. 1 Obdo 20/2002 z 27. februára 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. N. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2004 doručená sťažnosť Š. N., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., CSc., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Cob 124/02-140 z 23. mája 2002, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 20/2002 a jeho uznesením sp. zn. 1 Obdo 20/2002 z 27. februára 2003. Predmetná sťažnosť bola na základe výzvy ústavného súdu z 18. marca 2004 doplnená prostredníctvom právneho zástupcu sťažovateľa podaním doručeným 8. apríla 2004.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) návrh na začatie konania o plnenie 2 557 000 Sk s prísl. proti Bytovému družstvu Petržalka, Budatínska 1, Bratislava, vedený pod sp. zn. 21 Cb 184/95. Okresný súd uznesením č. k. 21 Cb 184/95-33 z 1. júla 1996 konanie v predmetnej veci zastavil. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla 1996 odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 31 Cob 46/98 z 23. marca 1998 odmietol ako oneskorene podané. Na základe dovolania sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Obdo 16/98 z 31. mája 2000 zrušil uznesenie krajského súdu z 23. marca 1998 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd uznesením č. k. 23 Cob 124/02-140 z 23. mája 2002 odvolanie sťažovateľa ako oneskorene podané odmietol. Proti uzneseniu krajského súdu z 23. mája 2002 podal sťažovateľ podaním z 12. augusta 2002 dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo 20/2002 z 27. februára 2003 dovolacie konanie v predmetnej veci zastavil.

Sťažovateľ po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorá jeho podanie odložila. Podľa sťažovateľa generálna prokuratúra nekonala v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, pretože jej vyjadrenie mu nebolo podané priamo generálnym prokurátorom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo na riadny spravodlivý proces, byť riadnym účastníkom konania a konanie sa má uskutočniť bez zbytočných prieťahov. Podľa sťažovateľa bolo toto jeho právo porušené, pretože najvyšším súdom neboli v predmetnom konaní riadne doručované písomnosti, v dôsledku čoho sa sťažovateľ nemohol k podaniam riadne vyjadriť, podať návrhy na dokazovanie, predložiť písomnosti a byť riadnym

spôsobom zastúpený zvoleným právnym zástupcom. Sťažovateľovi podľa neho taktiež nebolo umožnené, aby sa zúčastnil odvolacieho konania a to v časovom úseku, keď nemal zvoleného právneho zástupcu.

Skutočnosť, že zo strany najvyššieho súdu došlo k vážnemu pochybeniu, ktoré malo za následok, že sťažovateľovi bolo upreté právo na riadny a spravodlivý proces, najvyšší súd priznal v písomnom vyjadrení JUDr. J. M., ktorý vo svojej odpovedi na sťažovateľovu sťažnosť uviedol: *„Po prešetrení som zistil, že výzva, aby ste si v konaní ustanovil nového právneho zástupcu bola skutočne nesprávne adresovaná na meno P. N., v dôsledku čoho pošta zásielku s výzvou doručovanou na adresu B. vrátila najvyššiemu súdu nedoručenú s poznámkou, že adresát je neznámy.“* Najvyšší súd sa však ani nepokúsil svoj omyl vo veci riadneho označenia adresáta – účastníka konania napraviť. Podľa sťažovateľa sa dal uvedený nedostatok odstrániť nápravou zjavnej písárskej chyby a pokusom o nové doručenie písomnosti.

V dôsledku uvedeného chybného postupu zo strany najvyššieho súdu bolo vydané rozhodnutie, ktorým bolo dovolacie konanie zastavené, aj keď sa podľa neho postup podľa § 43 ods. 2 OSP v tomto prípade nedal aplikovať, pretože preň neboli splnené podmienky. Podľa jeho názoru v dôsledku uvedeného postupu najvyššieho súdu bol v celom rozsahu zamietnutý jeho *„žalobný návrh“*, pretože uznesenie najvyššieho súdu je rozhodnutím konečným, proti ktorému neexistuje opravný prostriedok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol sťažovateľ *„nútený ukončiť svoju podnikateľskú činnosť, pretože stratil možnosť ďalšieho podnikania a navyše sa stal predmetom exekučných konaní“*.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby takto rozhodol:

„1. ústavné práva sťažovateľa na riadny spravodlivý proces bez prietahov s možnosťou riadne si zvoliť právneho zástupcu boli postupom NS SR, ktorý riadne nedoručil písomnosť sťažovateľovi porušené,

2. zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 23 Cob 124/02-140 zo dňa 23. 05. 2002, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 02. 2003 sp. zn. 1 Obdo 20/2002,

3. sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 9.239.333,- Sk s prísl.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

K porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v predmetnej veci malo dôjsť uznesením krajského súdu č. k. 23 Cob 124/02-140 z 23. mája 2002, ktoré podľa zistenia ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 29. júla 2002.

Sťažovateľ namietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. I Obdo 20/2002 a jeho uznesením sp. zn. I Obdo 20/2002 z 27. februára 2003, ktoré podľa zistenia ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 28. apríla 2003.

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 27. februára 2004.

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie sťažnosti v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju bolo potrebné odmietnuť ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2004